

Arrest

nr. 98 704 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter Jacqueline IVANOVA, op 3 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In zoverre de verzoekende partij handelt in de hoedanigheid van wettelijk beheerder van haar minderjarige dochter IVANOVA Jacqueline stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing betrekking heeft op verzoekster en haar dochter geen partij is in het geding en derhalve ook geen verzoekende partij kan zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Russische nationaliteit bezit en via uw moeder van joodse origine bent. U bent afkomstig van Moskou.

U verklaart dat u in uw kindertijd regelmatig werd gepest omwille van uw joodse origine en dat u in 1995 messteken hebt gekregen van een vriend van een toenmalige klasgenote. De dader die u heeft verwond kreeg drie jaar gevangenisstraf. Ook werd u tot drie jaar geleden af en toe lastiggevalen door uw buurman.

In 2003 had u een relatie met een Congolees, R. (...) genaamd, en kreeg u met hem een dochter, J. (...). Uw dochter wordt echter regelmatig gepest omwille van haar donkere huidskleur. In 2009 stuurde u haar op zomerkamp naar een sanatorium, waar zij een keer werd geslagen door een opvoedster. U haalde de politie erbij en de opvoedster werd ontslagen. De opvoedster wilde u ook geld geven als compensatie, maar dat hebt u geweigerd. Sinds het voorval op het zomerkamp merkte u echter dat uw dochter zich anders begon te gedragen. U ging naar psychiaters en psychologen, maar zij konden geen echte diagnose stellen, zij vertelden u dat uw dochter gewoon een speciaal karakter had. U en uw dochter verschenen voor verschillende medische pedagogische commissies en uiteindelijk werd besloten dat uw dochter lijdt aan persoonlijkheidsstoornissen en aan vertraagde psychische ontwikkeling.

Door uw dochters mentale toestand en door haar huidskleur werd zij vaak gepest op school en door de kinderen van de buurt. Toen u naar de directie van de school stapte, vertelden zij u dat dat normaal kindergedrag is en dat zij daar niet veel aan kunnen doen. Wanneer u vervolgens naar de politie stapte, zegden zij dat u moeilijk een klacht kunt indienen tegen een kind dat een ander kind uitscheldt.

Omdat u vreest dat uw dochter ooit zal worden verkracht en vermoord, bent u uiteindelijk op 27 augustus 2012 per vliegtuig naar België gekomen, samen met K. (...), een Nigeriaan met wie u een jaar lang een relatie had. Wanneer u dezelfde dag in België aankwam, is K. (...) teruggekeerd naar zijn vrouw en zijn twee kinderen in Rusland en hebt u op 29 augustus 2012 asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, van de geboorteakte van uw dochter, van uw binnenlandspaspoort en van verschillende medische attesten over uw dochter. U legt ook een brief voor over een volmacht die u aan uw vriendin A. M. (...) wilt geven en een document met de gegevens van het archief. Ook legde u een pv voor van een diefstal in het noordstation in Brussel waar al uw documenten werden gestolen en een document van de Sberbank.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van discriminatie door uw etnische origine. Ook en vooral bent u bang dat uw dochter iets zou overkomen omwille van haar donkere huidskleur en mentale toestand. U vreest dat zij zou worden verkracht en vermoord. Zelf werd u vroeger ook gepest omwille van uw origine en u wilt niet dat uw dochter hetzelfde overkomt. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ongegrond is.

Ten eerste verklaarde u dat u naar België bent gekomen omwille van discriminatie door uw joodse origine (DVZ Vragenlijst, Vraag 3.8, CGVS p.3).

Zo verklaart u dat u in 1995 werd neergestoken door een vriend van een toenmalige klasgenote van de avondschool (CGVS p.9). U bent hiervoor naar de politie gestapt en de dader werd tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld (CGVS p.10). Bijgevolg blijkt dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten uw klacht behandelden en de dader veroordeelden hetgeen aldus absoluut niet aantoonde dat de overheid in uw land van herkomst onwillig is om u bescherming te verlenen.

Ook verklaarde u dat u omwille van uw origine een drietal jaren geleden enkele keren door uw buurman werd lastiggevalen (CGVS p.10). U verklaart echter dat u niet onmiddellijk naar de politie bent gegaan om hiervan aangifte te doen. Wanneer u werd gevraagd waarom u zich niet onmiddellijk tot de politie hebt gewend, verklaarde u dat u het niet weet. U bent later wel naar de politie gestapt, maar toen vertelden zij u dat u zich binnen de drie dagen had moeten aanmelden om het incident te laten registreren (CGVS p.10), waardoor de klacht niet werd aanvaard. Over de problemen met uw buurman verklaart u zelf dat u de afgelopen drie jaar niets meer hebt meegemaakt en dat uw vertrek naar België veeleer te maken heeft met uw vrees voor het leven van uw dochter (CGVS p.10). Bijgevolg vormen deze problemen met uw buurman geen concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van

herkomst en kunnen ze niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast verklaarde u dat uw grootste vrees te maken heeft met uw negenjarige dochter, J. (...). Wat betreft de psychische problemen van uw dochter, verklaarde u dat deze zijn begonnen nadat J. (...) in 2009 op een zomerkamp werd geslagen door een opvoedster, Maria Lushkina (CGVS p.6). Toen u een verandering in het gedrag van uw dochter begon waar te nemen, bent u naar verschillende artsen, psychologen en psychiaters gegaan en verscheen uw dochter voor verschillende pedagogische commissies (CGVS p.12). Uw dochter kreeg de diagnose dat zij aan persoonlijkheidsstoornissen lijdt en dat zij een vertraagde psychische ontwikkeling heeft. Ook werd een periode van individueel thuisonderwijs voorgesteld (CGVS p.15). Uit de verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten kan op geen enkele manier worden opgemaakt dat u of uw dochter in de Russische Federatie de toegang tot de aanwezige medische zorgverlening werd ontnomen. Integendeel, u verklaart dat u zeer tevreden was over de artsen van de pedagogische commissie, van wie u was overtuigd dat zij u echt wilden helpen (CGVS p.18). Er dient dus te worden besloten dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot een geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verder verklaart u dat uw dochter, J. (...), ernstig werd gepest op school en door de kinderen in de buurt, omwille van haar donkere huidskleur en omwille van haar mentale beperkingen (CGVS p.11). U verklaart dat de kinderen in de buurt enkel met haar wilden omgaan als uw dochter hen geld kon geven om chips te kopen en dat ze vaak werd uitgescholden (CGVS p.11). Wanneer u de ouders van die kinderen hierover aansprak, reageerden zij onverschillig. De schooldirectie vertelde u dat pesten nu eenmaal gebeurt, dat dat normaal kindergedrag is (CGVS p.14). Wanneer u uiteindelijk naar de politie trok om de pesterijen aan te klagen, vertelden zij u dat u moeilijk een rechtszaak kunt opstarten tegen kinderen die schelden. Zij vertelden u dat u moest terugkeren wanneer er verwondingen konden worden vastgesteld (CGVS p.15). Er moet worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Bijgevolg kan uit deze reactie van de politie niet zonder meer besloten worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de Russische autoriteiten. Verder dient er te worden gewezen op het incident in 2009 met de opvoedster in het sanatorium die uw dochter had geslagen. U verklaart dat u toen de politie hebt gecontacteerd die u doorverwees naar een medische dienst zodat ze daar konden analyses en vaststellingen doen betreffende de verwonding die uw dochter had opgelopen ten gevolge van de slag. U verklaart verder dat de opvoedster achteraf door de directie van het sanatorium werd ontslagen. De rechtszaak die u tegen de opvoedster had aangespannen werd afgesloten met de vaststelling van de rechtbank dat de feiten niet ernstig genoeg waren om een strenge straf voor de beschuldigde uit te spreken (CGVS p.12). Hieruit blijkt dat de politie u hielp, dat de persoon die uw dochter had geslagen werd ontslagen, en dat u een rechtszaak kon aanspannen tegen deze persoon. Wanneer u verder werd gevraagd waarom u J. (...) niet naar een andere school stuurde, weg van de pesters, verklaarde u dat u een gespecialiseerde opleiding voor uw dochter hebt geëist, maar dat de medische commissie nog aan het onderzoeken was waar uw dochter precies terecht zou kunnen (CGVS p.13). Dat u de beslissing van die commissie echter niet hebt afgewacht en onmiddellijk uw land van herkomst hebt verlaten, kan echter niet worden aanvaard. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u eerst hulp en bescherming zoekt in uw land van herkomst zelf, voor u zich kunt beroepen op de bescherming van een ander land. Dit hebt u echter nagelaten. Ook verklaarde u dat de problemen niet zouden worden opgelost als uw dochter zou veranderen van school of u zou verhuizen, aangezien J. (...) haar huidskleur immers blijft behouden. U verklaart dat er heel veel racisten zijn in uw land en dat donkere mensen echt slecht worden behandeld (CGVS p.13,14,16). Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p.9 & 15) dat u samen met uw Nigeriaanse vriend K. (...) naar België kwam waarna hij terugkeerde naar zijn gezin in Rusland. U weet niet of K. (...) en zijn kinderen in Rusland problemen ondervonden omwille van hun etnie. Het is bijzonder merkwaardig dat u niet kan zeggen of de persoon met wie u ongeveer een jaar een relatie had in Rusland al dan niet, net zoals uw dochter, problemen kende omwille van zijn donkere huidskleur. Indien uw dochter inderdaad zwaarwichtige problemen zou hebben gekend omwille van haar huidskleur, kan aangenomen worden dat u deze zou besproken hebben met uw toenmalige vriend die eveneens een donkere huidskleur heeft en dat u op de hoogte zou zijn of hij al dan niet problemen hierdoor kende. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees. Het geheel van deze elementen zijn aldus onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in uw land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen aan personen met een donkere huidskleur en mentale beperkingen.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De kopieën van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter en van uw binnenlandspaspoort bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken. Het documentje van de Sberbank bevat enkel informatie over een bankfiliaal van de Sberbank in Moskou en een rekeningnummer. Dit geeft echter geen bijkomende informatie over de door u verklaarde vrees voor vervolging. De kopieën van medische documenten over uw dochter bevatten enkel gegevens over de gezondheidstoestand van J. (...), waarvan de beoordeling hierboven reeds werd gedaan. De post-it met de naam Carola op, bevat evenmin informatie over uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. De brief over de volmacht aan uw vriendin en de contactgegevens van het archief betreffen enkel de rechtszaak tegen M. L. (...) in 2009, die door mij niet wordt betwist. Het pv van de diefstal in het noordstation in Brussel bevat enkel gegevens betreffende een diefstal na uw aankomst in België en levert geen bijdrage voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.1.1. Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zoals ook gesteld in het verzoekschrift zijn beslissing niet gebaseerd heeft op tegenstrijdigheden of omissies maar op een beoordeling van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, onder meer de door de Russische overheden geboden hulp en bescherming. Bovenvermeld artikel 17 is in deze dan ook niet van toepassing. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde motieven.

3.1.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 4.1. van richtlijn 2004/83/EG dat bepaalt: *“De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”*

De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Verzoekster wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar zou kunnen verklaren tijdens het gehoor.

De verzoekende partij wijst geen wettelijke bepaling aan waaruit zou blijken dat er in het kader van een asielaanvraag meer dan een gehoor plaats zou moeten hebben. Daarenboven was het gehoor uitvoerig en wijst de verwerende partij er ter zitting ook op dat de aannemelijkheid van de aangehaalde feiten niet in vraag gesteld worden.

3.1.3. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij de aangehaalde feiten niet betwist, maar stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Russische autoriteiten haar geen bescherming zouden bieden of willen bieden.

De verzoekende partij wijst erop dat de geboden bescherming steeds *a posteriori* geboden werd, doch de feiten zelf niet konden vermeden worden, dat racisme door de autoriteiten als een fataliteit beschouwd wordt inherent aan de Russische samenleving, dat de Russische autoriteiten mogelijks de feiten sanctioneerden, maar ook vergaande discriminatie en fysiek geweld niet konden tegenhouden. De verzoekende partij voegt eraan toe dat de Russische autoriteiten geen enkele maatregel treffen ten aanzien van het opgaande racisme, ondanks het feit dat dit probleem internationaal gekend is en tevens vragen doet reizen nopens de al dan niet mogelijke veiligheid van Afrikaanse teams in de Russische Federatie tijdens de komende Worldcup.

De Raad meent dat uit de beperkte documentatie neergelegd door de verzoekende partij de ernst van de algemene situatie en de door de overheid geboden bescherming ten aanzien van “zwarten” in de Russische Federatie niet effectief in te schatten is, maar dat het aannemelijk is zoals de verzoekende partij stelt dat racisme er *prima facie* een ernstig probleem is.

Bij de lezing van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat het relaas van de verzoekende partij zeer aannemelijk overkomt en dat zij getracht heeft op een persoonlijke, maar niet overdreven wijze aan te halen welke concrete problemen zij gekend heeft omwille van haar Joodse herkomst, omwille van het feit dat zij een relatie had met een zwarte man en een dochter uit deze relatie, evenals de problemen die haar dochter gekend heeft. Zij beschrijft de problemen die zij met haar rechtstreekse familieleden kende en de afkeuring en uitsluiting door haar vader en zus om redenen *“dat zij van een zwarte een kind gekregen heeft”* (gehoor, p. 5), de problemen die zij ondervond als Joodse (messteken in 1995, gehoor, p. 9 en problemen met een buurman) en moeder van een zwart kind (*“Ze smeren uitwerpselen op mijn deur, al die dingen. Als een Russische vrouw een relatie begint met een zwarte man, dan is ze een slechte vrouw, een vrouw van lichte zeden.”*, gehoor, p. 8), de pesterijen waarvan haar dochter het voorwerp was op school, in de buurt van hun woning, tijdens een kamp in 2009, in een ander kamp waar ze met tandpasta ingesmeerd werd als ze sliep (gehoor, p. 13).

De Raad stelt ook vast dat verzoekster op bijzondere wijze persoonlijk geraakt is door de discriminatie en pesterij waarvan haar dochter het voorwerp was omdat zij zelf het voorwerp was van pesterijen en discriminatie wegens haar Joodse herkomst (*"Ik ben door mijn etnie in mijn kinderjaren gepest geweest."*, gehoor, p. 14). De door verzoekster geuite vrees voor haar dochter is oprecht, maar dit betekent niet noodzakelijk dat zij gegrond is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van de vraag of de Russische overheden verzoekster *"kunnen en willen beschermen"* zoals gesteld in de vluchtelingenconventie.

De Raad wijst erop dat veelvuldige discriminatie en pesterij onder bepaalde voorwaarden als vervolging kan beschouwd worden. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève:

"a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)."

Wat de bescherming door het land van herkomst betreft bepaalt artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling als een van de voorwaarden voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dat het een persoon betreft *"die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen."*

Dit wordt nader bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet als volgt: *"Vervolging in de zin van artikel 48/3 ... kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) (de Staat) ... geen bescherming als bedoeld in §2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

Artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."*

Bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling houdt de commissaris-generaal rekening met *"alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen"* (Artikel 27, a) van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Deze bepaling vloeit voort uit de omzetting van artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In zijn arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, stelde het Hof van Justitie met betrekking tot deze bepaling:

"Zoals uit het opschrift van artikel 4 van richtlijn 2004/83 blijkt, betreft dit artikel de „beoordeling van feiten en omstandigheden.."

64 In werkelijkheid verloopt deze „beoordeling" in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de artikelen 9 en 10 of 15 van richtlijn 2004/83 voor de toekenning van internationale bescherming.

65 Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker

moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. 67 Voor het overige vindt de in vorig punt gegeven uitlegging steun in artikel 8, lid 2, sub b, van richtlijn 2005/85, volgens hetwelk de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers_en, waar nodig, in de landen van doorreis."

Het Hof stelt dat de samenwerkingsplicht bij de bepaling van de relevante elementen van het asielverzoek, en meer bepaald actuele informatie over de algemene situatie en alle relevante feiten in het land van oorsprong niet alleen geldt voor de asielzoeker, maar ook voor de Lidstaat, *in casu* de commissaris-generaal en de Raad die zich in volle rechtsmacht moet uitspreken.

Teneinde te kunnen oordelen over de eventuele gegronde vrees voor vervolging in samenhang met de vraag of de overheden *in casu* bescherming kunnen of willen bieden dient de Raad te beschikken over voldoende informatie over de algemene situatie in het land van oorsprong, meer bepaald de situatie van personen van (gemengd) Afrikaanse (-Russische en Joodse) herkomst en een zwarte huidskleur in Rusland en meer bepaald in Moskou, de eventuele vervolging van dergelijke personen door niet overheidsactoren en de bescherming die door de Russische overheden geboden wordt in dit verband.

3.2. De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS